

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 42

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΛΕΠΤ. 10

ΕΚΔΑΧΘΗΝΗ ΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΙΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΛΕΠΤ. 0

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Κάτωθεν της οικίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον του Ταχυδρομείου.

ΤΙΜΗ ΕΒΔΟΜΙΑΔΟΣ

Διά τὸ Ἐσωτερικὸν Λόγ. 10 προσλαχθέντα κατ' Ἐπιγραφὴν.
" " Ἐξωτερικὸν Φραγ. 20 " κατ' Ἔτος.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 9 Νοεμβρίου 1875.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, στιχουργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θεολόγου Προεδεντίου, «ἐπάρχουσι καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ ἐπίσημοί τινες ἑορταί, κατὰ τὰς ὑποίας νόβυνται τὸ αἰώνιον πῦρ καὶ διακόπτονται τὰ βασανιστῶν κολιζομένων».

Τῆς ἑορτῆς ταύτης μετέχουσι καὶ οἱ δαίμονες ἀπαλλαττόμενοι οὐ μόνον τῶν ἔργων δημίου, ἀλλὰ καὶ τῆς υποχρέωσως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν νὰ μισῶσι τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ εὐφραίνωνται ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀναξ τῶν πονηρῶν πνευμάτων μεταβάλλεται ἀπὸ μισοκάλου εἰς φιλόκαλον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας.

Τοιαύτη τις ἑορτὴ, τελομένη σήμερον εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου συγχωρεῖ καὶ τῷ «Ἐπιμοδαίῳ» νὰ εὐφραίνῃ γλυκαῖς τοὺς καρποὺς τοῦ ἀγαθοῦ. Κατὰ παράδοξον δὲ καὶ εὐτυχῆ συγκυρίαν, ἡ ὑποχθόνιος αὕτη πανήγυρις ἔτυχε νὰ συμπέσῃ ἀκριβῶς κατ' ἡν ἐποχὴν τελεῖ καὶ ἡ Ἑλλὰς τὴν μεγίστην τῶν ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς ἐθνικῶν ἑορτῶν, τὴν ἀνακτῆρσιν δηλ. καὶ παρ' αὐτῆς τῆς σωτηρίου ἀρχῆς, κοινῆς πρὸ πολλοῦ παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς τῆς ὑψηλοῦ, κατ' ἡν οἱ ὑπουργοὶ ὑπάγονται κλισίῳ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

Μέχρι χθὲς οἱ περὶ ὑπουργικῆς εὐθύνης νόμοι ἐφαίνοντο ἔχοντες ἐν Ἑλλάδι ἀποστολὴν οἷαν αἱ σταφυλαὶ ἐν τοῖς ἀγγλικαῖς συμποσίαις ὅπως παρατίθενται ἕκαστοι ὡς ἐπιτραπέζιον κόσμημα, ἵνα μὴ τρώγωνται, οὕτω καὶ οἱ νό-

μοι περὶ εὐθύνης προορισμὸν εἶχον νὰ μὴ ἐφαρμύζωνται.

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἐκ τῆς μακρῆς συνθησίας πεποιθησις εἰς τὸ νεοελληνικὸν τοῦτο ἔθνος, ὥστε ὁ τίτλος συμβούλου τοῦ Στέμματος, κατῆντησεν ἐσχάτως νὰ θεωρῆται ὑπὸ τῶν συντρέφων τοῦ κ. Βούλγαρη ὡς δίπλωμα, χορηγηθῆν καὶ τὸ προνόμιον τοῦ κλέπτειν χωρὶς οὕτε νὰ λαμβάνῃ ὁ κλέπτων τὰς συνήθεις εἰς τοὺς μετερχομένους τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο προφυλάξεις, οὕτω νὰ ὑπόκειται εἰς τοὺς συνεδουόντας ἀλλαγῆν τὸ ἔργον κινδύνους.

Ἰνωρίζομεν τὴν παροιμίαν «Παρταχοῦ τὰ πάντα» καὶ ὡς ἐκ τούτου περιττὸν νομίζομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς πρωτοφανεῖς καὶ τερατώδεις τὰς ἐπισκοπικὰς ἀισχύρους· τοῦτο δὲ μόνον ἔχομεν περὶ αὐτῶν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, κίτοι ἴσως ὑπερτεροῦντα ἡμᾶς κατὰ τὴν διαστροφὴν, ἐπικρατεῖ τὸ ἀρχαῖον ἔθιμον τῶν Σπαρτιατῶν, κατ' ἧ ἐσυγχωρεῖτο τὸ κλέπτειν ἀτιμωρητὶ εἰς μόνους τοὺς δυναμένους· νὰ πράξωσιν τοῦτο ἀοράτως, αἱ δὲ ἀδέξιοι κλέπται συλλαμβανόμενοι ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐμαστιγῶντο ἀνηλεῶς. Τὸ νομοθέτημα τοῦτο τῶν ἡμετέρων προγόνων, ὅπερ διατήρησαν ἀνέπαφον τὰ ἄλλα ἔθνη, εἶχομεν τροποποιήσει ἡμεῖς ἀποκόψαντες, ἐξ αὐτοῦ τὰς μαστιγώσεις διὰ τοὺς ἀνεπιτηδεῖους κλέπτας, ὁσάντις ἦσαν ὑπουργοί.

Ἡ τροποποίησις αὕτη, καίτοι μὴ καταχωρισθεῖσα ἐπίσημως ἐν τῷ κώδικι, ἐφαίνετο οὐχ ἧττον λαθεῖσα διὰ τῆς μακρῆς συνθησίας κῆρος νόμου. Ἐπ' αὐτοῦ βραχίζόμενοι οἱ ἀξιώσιμοι κ. κ. Νικολόπουλος καὶ Βαλασσόπουλος τόσον ἀνέρικτον εἰς τὴν μάστιγα ὑπέθεταν τὴν ὑπουργικὴν αὐτῶν βίβην, ὥστε ἐνδύσαν περιττὸν καὶ ἀνάξιον μάλιστα ἀνδρῶν τιμωμένων διὰ τῆς βασιλικῆς ἐπι-

προσέχει να καλύψουν, έστω και διὰ φόβου συκής, ούνοδήποτε μέρος τής διαγωγής τών.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ποινολόγων ἡ διοροδοκία θεωρεῖται ὡς ἐγκλημα, συνιθέτατον μὲν πανταχοῦ, τοῦ ἑποίου ὅμως ἡ βεβαίως ἀποδίδει παντὸς ἄλλου δυσκολοτέρη, ἐνεκα τοῦ συμφέροντος τῶν συναλλαττομένων εἰς ἀμεταβίαν ἐγγυήθειαν. Ἄρα λοιπὸν ἡ διοροδοκία εἶναι πύλον σύνθεσις κακῶν, ἡ συμβῆσαι καὶ παρ' ἡμῶν δὲν ἦτο ἀξίον τίτου θορύβου. Τὸ ὅντως πρωτοφανές καὶ τερατώδες εἶναι ἡ ἐπιπέδεια, ἢ οἱ ἡμέτεροι ὑπουργοί, πεποιθότες εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, κατέβηλον εἰς τὸ νὰ εὐκολύνωσι τὸ ἔργον τοῦ ἀνακρίτου.

Τὸ ἐμπόριον τῶν ἐπισκοπῶν μετῆρχοντο μεσουρανοῦντο, τοῦ ἡλίου διὰ πλήθους μεσιτῶν, ὡς κ. δεκδύκις τῶν συναλλαγμάτων ὑποκαταστήματα καὶ πρακτορεῖα συνίσταν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὡς ἄλλη ἐθνικὴ Τράπεζα ἢ ἀποστολικὴ ἐταιρεία, καὶ τὰς πωλομένας μίτρας οὐδέως συνεστέλλοντο ἄφομοῖωσιν, οὐχὶ ἐν ἐσφραγισμέναις ἐπιστολαῖς, ἀλλ' ἐν τηλεγραφικῇ ἀνταποκρίσει, πρὸς φορτίον αἴτου καὶ σταφίδας. Ἄλλ' οὐδ' οἱ ἀγοράζοντες τὸ ἐμπόρευμα τοῦτο ἀρχιερεῖς ἐνόμιζον ἑαυτοῦς ὑποχρεωμένους ἢ ἔγοντας συμφέρον νὰ κρύψωσι τὴν συναλλαγὴν. Ἀπ' ἐναντίας ἐκέρυττον αὐτὴν μεγαλοφώνως, παραπονοῦμενοι εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους διὰ τὸ ὑπέρογκον τῆς τιμῆς καὶ τὴν ἀπληστίαν τῶν πωλητῶν.

Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν φυλάκισιν, οἱ ἀξιότιμοι οὗτοι μιτρεμπόροι δὲν ἔκριναν εὐλογον ἢ ἀλλάξωσιν οὔτε ἦθος οὔτε γλῶσσαν. Ἄντι ἀπολογίας προτείνουσιν ἀναμεροδιότητάς· ὁ κ. Βαλασσόπουλος νομίζει ὅτι δικαιολογεῖται ἰσχυρίζομενος ὅτι οἱ ἐπωσθῆ ποτε χειροτονηθέντες ἦσαν οἱ καλλίτεροι· τὸ δὲ ὄργανον τῆς σπείρας δὲ «Ἡρωδὸς Κήρυξ» ὡς ἀκαταμάχητον ἐπιχείρημα κατὰ τῆς κατηγορίας προτείνει θριαμβευτικῶς τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἀρχιερέως κ. Καστόρη εἰπόντος, κατ' αὐτὸν, ὅτι «οὐδεὶς ποτε ἐχειροτομήθη ἀρχιερεὺς χωρὶς νὰ δώσῃ δῶρα».

Ἡ τσαζούτη παρρησία προδίδει ὅτι ἡ πεποίθησις τῶν κ. κ. μιτρεμπόρων εἰς τὰ ὑπουργικὰ προνόμια οὐδέως ἐταλεύθη ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων. Τὴν καταδίωξιν αὐτῶν ἐπὶ διοροδοκίᾳ, ἔστω καὶ ἀποδεδειγμένη, θεωροῦσιν ὡς αἰρετικὴν ἀποπλάνησιν, ἑαυτοὺς δὲ ὡς μάρτυρας τοῦ ἐρθεοδόξου καὶ ἐθνικοῦ δόγματος τῆς ὑπουργικῆς ἀτιμωρησίας.

Οἱ Λατῖνοι ἔλεγον «Res sacra miser» καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἀνήγειρον βωμοὺς τοῦ Ἑλέου. Οὐδεὶς μᾶλλον ἡμῶν ἀσπάζεται τὰς φιλανθρώπους ταύτας καὶ κλασικὰς ἀναμνήσεις. Ὑπὲρ ἐνόχων, ὑφισταμένων τὴν δικαίαν τιμωρίαν προθύμως ἠθέλωμεν συνεισφέρειν, ἵνα στέλλεται αὐτοῖς εἰς τὴν φυλακὴν καπνὸς καὶ καταΐριον. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν πρόκειται περὶ τούτου· ἀπέναντι ἡμῶν δὲν ἔχομεν δυστυχεῖς κρατοῦντας ἱεστηρίας, οὐδὲ κἄν ἡττηθέντας· ἀλλὰ δύο ἀντίπαλα καὶ σχεδὸν ἰσόπαλα δόγματα· τὸ ἐπικρατοῦν πρὸ πολλοῦ παρὰ πᾶσι τοῖς πολιτι-

σμένοις λαοῖς, καθ' ὃ τὸ ἐγκλημα πρέπει νὰ τιμωρῆται, καὶ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπικρατήσαν παρ' ἡμῶν, καθ' ὃ ἐπετρέπετο εἰς τοὺς ὑπουργοὺς νὰ αἰσχροφυγῶσιν ἀναφανδόν. Τοῦ δόγματος τούτου ζητεῖ τὸ ἐξεγερθὲν ἔθνος τὴν ὀριστικὴν κατάρτησιν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως ταύτης ἀγωνιζομένους ὑποστηρίζει δλοψύχως τοὺς συμμάχους κομματάρχαις, ἀπαιτοῦν παρ' αὐτῶν τοῦ μέλλοντος, ὡς ἀναγκαίαν ἐγγυήσιν, τὴν τιμωρίαν τῶν αἰσχροτέρων ἀντιπροσώπων τοῦ παρελθόντος, ἀφ' ἧς μόνως δυνάμεθα νὰ χρονολογήσωμεν τὴν εἴσοδον ἡμῶν εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν δὲν ἐπεράνη, ἡ δὲ θρασύτης τῶν ὑποδίκων καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδηλουμένη συμπάθεια μερίδος τινὸς τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ πάλῃ ἔσται μακρὰ καὶ πεισματώδης, μέχρις οὗ κατορθωθῇ ἡ κοινωνικὴ μετᾶθεσις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Εὐρώπην. Πρὸς εὐδωσίαν τῆς ἀρξαμένης ταύτης μετκκομίσεως πάντες πρέπει νὰ παρέχωμεν τοὺς βραχίονας καὶ τὴν βράχιμ ἡμῶν, βοηθοῦντες ὡς πρόθυμοι ἀγθοφόροι τὸν ἀναλαβόντα αὐτὴν Μανιάτην.

θ.

ΣΚΝΙΗΣ

Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ πᾶσαν κρίσιμον περίστασιν τοῦ ἔθνους ἢ τοῦ θρόνου ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν Βερσαλιῶν λευκὴ τις ἀόριστος μορφή, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα la Dame blanche. Τὴν θέσιν τοῦ φαντάσματος τούτου κατέχει ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Κουντουριώτης, τοῦ ὁποῦ ἡ αἰφνυδία πάλιν κατάπτωσις ὡς ἀερολίθου παρέχει ἀφορμὴν εἰς πολλὰ σχόλια.

Ἄν οὐδὲν ἄλλο προκύψῃ ὄφελος ἐκ τῆς ἀνακρίσεως περὶ τῶν ἐπισκοπικῶν, ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα θέλει τοῦλάχιστον πλουτισθῇ διὰ νέας λέξεις, εἰς τὸν μητροπολίτην θέλει προστεθῇ καὶ ὁ μιτροπωλητής.

Ἐπιστᾶμεν τὴν προσοχὴν τῆς Βουλῆς εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπως θέλει δικάσει τὸν κ. Βαλασσόπουλον. Καλὸν νομίζομεν νὰ ἐκλεχθῶσιν οἱ δικασταὶ ὁποῖους τοὺς ἤθελεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος «προσβῆται ἀκίρητοι εἰς πᾶσαν φαντασίαν καὶ ἐπαφήν», διότι, ὡς ἠκούσαμεν, φθάνει ὀσονοῦπω ἐκ τῆς καλιγύναικος Σπάρτης νέα τις Ἡρωιδιάς, ἵνα ζητήσῃ ἐπὶ πίνακος παρὰ τῶν δικαστῶν τὴν ἀθώωσιν τοῦ μιτρεμπόρου.

Πολὺς λόγος ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί ἐν τῷ τύπῳ περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου διαδικασίας τῶν ἐνόχων ὑπουργῶν καὶ ποικίλαι διασταυροῦνται γνώμαι. Ἄναδιφή-

Οτι ἔχω δὲν σᾶς σώνει! Νὰ κ' ἐγὼ λοιπὸν . . . κανόνι!

σας και ο «*Ασμοδαίος*» τὰ δικαστικά ἀρχεῖα τῶν ξένων ἐθνῶν νομίζει ὅτι ὁ μᾶλλον ἀρμόζων εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις τρόπος διαδικασίας εἶναι ὁ εφαρμοσθεὶς ἐν ἔτει 1857 κατὰ τοῦ Βερζέ, ὑποπεσόντος κἀκείνου εἰς ἐπισκοπικὸν ἔγκλημα. Τὴν 9 Ἰανουαρίου ὁ κ. οὗτος κατηγορήθη τὴν 10 ἐκoinοποιήθη αὐτῷ τὸ κατηγορητήριον τὴν 11 ἀνακρίθη τὴν 14 ἐποίησεν ἀναίρεσιν τὴν 15 ἀπεβίβηθη ἡ ἀναίρεσις του τὴν 17 ἐδικάσθη, αὐθιμαρὸν καταδικάσθη καὶ τὴν 30 ἀπεκαρλίσθη.

ΘΕΟΤΟΓΜΗΡΕ.

KIBΩTION

Ἡ «*Ἐφημερίς*» ἐδημοσίευσεν πρό τινος περιγραφὴν τοῦ νέου βουλευτηρίου εἰς τὸ *Ποσειδῶν* ἐπειδὴ ἕως παρέλειψε νὰ τεγνωρῆσθαι καὶ τὴν εἰκόνα τῶν δύο μεγάλων στηλῶν τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, αἵτινες, ὡς πᾶς τις παύεται ἅμα βίβη ἐν βλέμμα εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην, δὲν εἶναι τὸ ἥμιστον ὄρατόν τοῦ Βουλευτηρίου μέρος, ἐπιχειροῦμεν ἡμεῖς νὰ πράξωμεν τοῦτο σήμερον. Ἰδίως ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν μας αἱ περὶ τῶν στηλῶν ἐκείνων παρατηρήσεις τοῦ κοινού. Ὡς ἐπὶ παραδείγματι, χθὲς ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας κ. Κοτσιᾶς, περὶζῶν ἕτερον ἀσχρολόγητον περὶ τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην, ἤρῳτα αὐτόν. «Τὶ μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ; — «Αἶ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ δύο στηλαί!» ἀπάντησεν οὗτος διὰ διττῆς εἰρωνίας πρὸς τὸν ἡμέτερον φιλόσοφον. Ἐτερος πάλιν ἤρῳτα τὸν βουλευτὴν Καλαβρότων κ. Σωτήριον Πετιμεζᾶν, «Πρὸς τί δύναται τις νὰ παραβάη τὰς μεγάλας ἐκείνας στηλας, τὰς ἰσχυράς ἐντὸς τῆς μικρᾶς τοῦ βουλευτηρίου αἰθούσης; Ἡρῶς τὴν μεγάλην ἰδέαν τὴν ἐμφανίζουσαν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Λομβάρδου, ἀπάντησεν ὁ πολύλογος πλὴν ἀγγίλους στρατιώτης. Τρίτος τις πάλιν, καὶ οὗτος εἶναι ὁ βουλευτὴς κύριος Ζωχιῆς, ἤρῳτα, αἱ ἀγκυίδαι ἐκείναι καὶ ἄγκυστοι στηλαί πρὸς τί ἄρα γε ἐμοιάζουσιν; Ἡρῶς τὰς ἀγορεύσεις, εἶπεν οὗτος, τοῦ βουλευτοῦ κ. Κατσικαπῆ αἱ ἐποικίαι ἔχουσι μέγαν ὄγκον, ἀλλ' οὐδεμίαν χρησιμότητα.

Ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν ὅτι μετὰ χιλίας ὀλυμπιάδας, ὅτε πιθανώτατα πάντα τὰ λοιπὰ τῶν Ἀθηνῶν κτίρια δὲν θὰ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἂν μείνωσι ἔρημαι μόναι αἱ ἀκατάβλητοι τοῦ βουλευτηρίου στηλαί, οἱ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρχαιολόγοι θὰ υποθέσωσιν ὅτι αἱ δύο αὗται στηλαί εἰσὶ προφανῶς συνέχεια τῶν ἐπίσης ἀκατάβλητων στηλῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἂν ἐπ' ὀλίγον ἀλλάξωσι δρόμον πρὸς μεσημβρίαν τὰ ἔδατα τοῦ Κηρισσοῦ, ὡς τοῦτο συμβαίνει πολλῶν, πολλοὶ θὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι ὁ ναὸς ἐκεῖνος ἐκάλυπτον ὅλην τὴν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ μέχρι τοῦ Κηρισσοῦ περιλαμβανόμενον γῆρον! Ὁ «*Ασμοδαίος*» μόνος οὗτος γνώσκων τὴν ἀλήθειαν θὰ ξεκινᾷ τότε ἐπὶ τοῦ γέλωτος ἀκούων

τὰς γελίας εἰκοτολογίας τῶν Εὐστρατιᾶδων καὶ Κομμανοῦδων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐν τούτοις οἰκοῦσιν ἀπὸ τοῦδε τὴν γενεὴν ἐκείνην τῶν ἀπογόνων μας, συμβουλεύει νὰ κατακτυντηθῶσιν αἱ στηλαί περὶ ὧν ὁ λόγος. Ἄν δὲ ὑπάρχη φόβος, μὴ καταπέση ἡ ἐροφὴ ἐλόκληρος ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν κεφαλῶν, ὡς διατάξῃ ὁ κ. πρόεδρος τὸν κ. Σ. Πετιμεζᾶν καὶ τὸν κ. Ρωμαῖον νὰ βαστάξωσιν αὐτὴν ὡς ἄλλοι Ἀτλαντες ἐνόσω διαρκεῖ ἡ συνεδρίασις. Ὁρεῖται ἡμεῖς ὁ κ. πρόεδρος, ἐὰν ἡ πρότασίς μας αὕτη γίνῃ δεκτή, νὰ διατάξῃ τὸν κ. Ζωχιῆν νὰ ἐπιτιμῇ ἀενάως τὸν κ. Ρωμαῖον, διότι οὗτος εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐραθισθῇ ποτὲ ἐκ τινος τοῦ ἀγορεύοντος φράσεως, καὶ τότε κανεὶς κίνδυνος δύναται νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν θέσιν του, οὐδ' αὐτὸς ὁ φόβος μὴ ἀπολεσθῇ «καὶ Ἴλιος ἰσθῆ, καὶ Λαὸς ἐθιμηλίω Πριάμοιο».

ΚΩΣΤΑΣ ἸΣΤΡΟΣ.

KOINOBΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΜΙΣ

(Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς βουλῆς ἡ σκοπία ἐπιτιμῆται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δόξαντος ἔδει τοῦ ἡλίου).
 Ὁ κ. Σ. Πετιμεζᾶς. Κύριε πρόεδρε, δὲν σὰς βλέπω διάλου.
 Ὁ κ. Ζατῆς, πρόεδρος. (ἐν θυμῷ). Μὴ ... τώρα θ' ἀνάβουν τὰ φῶτα.
 (Μετὰ παρέλευσιν ὥρας, καθ' ἣν συνεζήτηθησαν διάφορα ἀντικείμενα).
 Ὁ κ. Σ. Πετιμεζᾶς. (ἀπὸ τῆς θέσεώς του) Τὸν λόγον κ. Πρόεδρε.
 Ὁ κ. Ζατῆς πρόεδρος. Ἐγὼ σὰς βλέπω, ἀλλὰ δὲν σὰς ἀκούω. Ἀπὸ τοῦ βήματος.

ΚΛΑΥΜΟΜΗΡΕ.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

23 Σεπτεμβρίου. — Οἰκοδεσπότης (ὑποδεχόμενος). — Κύριε Κ***, σὰς συνιστῶ τὸν κ. Μίλησον, ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.
 ΜΙΑΣΗΜΕ ὑποκλίνεται.
 30 Ὀκτωβρίου 10η τῆς ἑσπέρας. — Ὁ οἰκοδεσπότης (ὑποδεχόμενος). Κύριε Σ***, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς σχετίσω μετὰ τοῦ κ. Μίλησον, ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.
 ΜΙΑΣΗΜΕ. — (ὑποκλιόμενος) τῆς Παιδείας... ὀλιγάκι τῆς Παιδείας.
 N.....